

BIOMINTAKERT FÜLÖPJAKABON

A kert, mint a természeti világ és a képzelőerő játéka | szöveg, fotó: Szűcs Gábor

Egy kert építéskor mindig előttünk áll a kérdés: hol vagyunk, mi a dolgunk, és azt miképpen oldjuk meg.

Hol vagyunk?

Mostanában az a gondolat foglalkoztatott –ami talán túl egyszerűnek tűnik –, hogy a mi földi világunkat a fény vezérli. A fény az a lényegiség, ami mindenét áthatja. A fény, amely a Napból sugárzik és átlényegíti a fizikai, az éteri és az asztrális világot, és fényt gyűjt a szellemünkben is. De fény az is, ami a Teremtőből árad felénk atyai fényként - szellemi ragyogásként. Fény az is, ami Krisztusból árad felénk feltétel nélküli szeretetként, és fény az is, ami Szűz Máriából sugárzik hozzánk elfogadó szeretetként. Ez a fény legtisztábban a növényvilágon

keresztül nyilvánul meg irányunkba – legalábbis mi kertészek biztosan mindannyian ezt gondoljuk. Tehát egy fényteli szeretetbolygón, egy Fényvilágban élünk, ahol a növények virágai az év egészét körbefogják éteri fényükkel, egy fényláncot, egy virágfény-burkot alkotva, amelyből a szeretet árad. Ezt tekinthetjük alapnak.

Kerüljünk közelebb. A település a Kárpát-medencében, a magyar Alföldön, a Kiskunságon terül el, és azon belül egy olyan hely, amit Szent Fülöp és Szent Jakab védőszentek neve jelenít meg a térképen. A folyton járó és fáradhatatlan szentek helye ez, ahol a határtalan síkság nem ad menedéket, nem nyújt védelmet, nincs rejtőzködés, ahol az ember csak magára és a Teremtőre

számíthat. Itt Ég és Föld közé feszül az ember és csak egy út van – ebben kell helytállni, önmagunk lenni. A síkság olyan, mint egy labirintus, ahol csak felfelé van kiút. Most már meghatároztuk, hol vagyunk.

Mi a dolgunk?

A kert építetői egy Kanadában élő magyar testvérpár, akik egy jól működő kozmetikai céget alapítottak ott. Termékeik lehetőség szerint magyarországi biogazdaságokban termesztett növényekből készülnek, és a feldolgozás is itt történik. Elhatározták, hogy létrehoznak egy mintakertet külföldi ügyfeleiknek, hogy bemutassák, hol és milyen növényekből készülnek a kozmetikumok. Fontos azt tudni és megélni, hogy amit magunkra kenünk, az voltaképpen mi

is. Mivel a szépség leginkább harmónia, így a krémek is akkor hatnak igazán, ha a növényben lévő harmónia – a művelés és a szedés minőségével – megjelenik bennük, át tudjuk vinni beléjük. Így a kert alaprajzának és a benne lévő összes épített elemnek, növényösszhangzatnak is ezt kell segítenie. Ezeket az elveket kellett egységbe foglalni, megtalálni az erre a helyre, erre a tájra jellemző alapokat.

Hogyan oldottuk meg a feladatot?

Egyrészt segítség volt számomra Kunkovác László *Ősépítmények* című könyve, melyben az alföldi népi kultúra talán utolsó gyöngyszemei lettek megörökítve. Tiszta egyszerű formák, a hely légzései.

Másrészt kiindulási alapként tekintettem az említett fény-lényegiségre. Ez határozta meg a kert alapszerkezetét, amely olyan, mint egy *fa*, így ezen keresztül szintén ez a fényvilág jelenik meg. Ha megfigyeljük, világossá válik számunkra, hogy a fa a fénytérbe nő bele, azt teljesíti ki.

Így jutottunk el a vázlattervekig a hely sugallatai segítségével – kerítések, kapuk, tyúkól, góré, öntözőfa, gémeskút, borostyánkapu, lugas. A fény adja a *filagória* formáját is a náddal. A nád egyenes szárával, égbetörésével, a mindent átalakító tudásával egy kozmikus féynövény. A nádfedés mellett régen zsúpfedést is használtak, ahol a gabonaszár aranyló színében és alkatában köszönt vissza a fény.

A *tyúkól* kerek formája is Nap/fény jellegű, amelyet a vessző és a sár, az agyag fog egybe. A *vakolatdíszek* a virágkarakterükben hordozzák a fényt, de fényt sugároznak a szeretetteljes kézi munka által is.

A *virágoskert* is fény, az összes virágzó növényével. Van itt *gémeskút*, amelynek alján ott a sötétség, de ott tükröződik benne a fény is – a kiút. A *szőlőlugasban* a krisztusi szeretet átalakító minősége köszön vissza, amelyet bor formájában keresztény szeretásaink részeként élhetünk meg. Ez jelenik meg a *kapun*, a fényvirág motívumokkal, a napsugaras fabetétekkel.

Mit lehet még hozzáadni a tájhoz?

Jelenleg ezen a helyen és a tájban a finom terepalakulatokon kívül nem találunk semmit sem, ami a régi táj elemeit hordozná. Az *ősi tájból* nem maradt szinte semmi. Így ezen a helyen az is a feladatunk, hogy megpróbáljuk regenerálni a tájat. Olyan növényeket – fákat, bokrokat és évelőket – is kell telepíteni, amelyek e táj ősi elemei. Ezekből kell egy dús vegetációt teremteni, így létrehozhatunk egy olyan helyet a tájban, amely visszaköt bennünket az egykori valósághoz, ahol nem egy idegen képpel találkozunk. Ezzel elindíthatunk egy folyamatot, hiszen minél több hasonló helyet hozunk létre, annál nagyobb a valószínűsége, hogy összhatásukban elkezdenek kihatni az egész tájegységre. Ezzel elindulhat egy *regeneráló folyamat*.

A *természeti ősképek* számomra nem mások, mint az ősharmónia, a rend teremtése a tudatunkban. Erre most nagy szükségünk van.

...és, ha jól végeztük a dolgunkat – árad a fény.

